

FR. PASCHALIS

A V A R I S I O

Ordinis Minorum S. P. N. FRANCISCI
Lector Emeritus, & in hac Cismontana Familia
tam Observantium, quam Reformatorum, &
Conceptionistarum Commissarius Generalis,
Visitator, ac Reformatore Apostolicus, & Servus

*Universis in Christo Jesu Dilectissimis Patribus, Fratribus-
que tam Superioribus, quam Subditis jurisdictioni nostræ
subjectis, Salutem, ac Pacem, & à Domino
Sempiternam Benedictionem.*

I.

Xpleturi tandem serius licet quam optaba-
mus, non torpore, aut incuria, sed rerum
agendarum insuperabili occurfu interce-
dente, id quod alias polliciti sumus, quum
Sapientissimas Rmi. Patris Ministri Gene-
ralis universi Minoritici Ordinis Encycli-
cas Literas Vobis communicavimus; ani-
mum nostrum ad ea præscribenda modo
convertimus, quæ vos propius respiciunt, quæque ut exacte
adimpleatis, nedum cupimus, verum etiam mandamus atque
præcipimus; utpote qui non ignoramus, earum omnium cul-
parum, ac transgressionum, quas a Nobis inultas nimia conni-
ventia tolerari forte contigerit, strictissimam supremo Judici
rationem in die iræ atque vindictæ certo certius esse Nos reddi-
turos. Propositum autem est Nobis non novas leges condere,
non nova onera imponere: sed ea duntaxat, quæ Deo semel
vovistis, quæque in id rei per Apostolicas, & Ordinis Consti-
tutiones jam dudum fuere sancita, commemorare, atque ad
illarum omnimodam observantiam quæ præceptis, quæve mi-
nis, pœnarumque metu vos excitare ac perurgere, ut quo-
quo demum modo quemlibet in officio continere possimus.
Nec mirum plane vobis id videatur. Iis namque temporibus,
proh nimium infaustis, nec satis unquam lugendis! hujusce
Cismontanæ Familiæ Gubernium Nos suscepisse cognoscimus,
ac ingemiscimus, quum Regularis Observantiæ pietatis, cha-
ritatisque fervore plus æquo refrigerante, transgressiones &
corruptelæ adeo undequaque invalescunt, ut prolapsionem,
atque ruinam proxime secuturam, valde sit metuendum. Id
quod ex abusibus, quos tum Nos ipsi sub primis hisce Regi-
mi-

minis nostri principiis nimium serpere deprehendimus, ac fere impune grassari, tum ex aliorum relationibus, fide dignis, didicimus, haud immerito inferri posse censemus. Quapropter tot ingruentibus malis pro nostris viribus occurrere satagentes, ne silentio nostro alienorum criminum reos Nos efficiamus, quæ vestri sunt propria officii vos commonere decrevimus, ut omnibus atque singulis Superioribus non minus quam subditis quid agere, quid cavere debeant, innotescat.

II. Præ primis itaque Superiores omnes tam Locales, quam Provinciales sedulo invigilent, ut Divina Officia reverenter, devote, ac attente diu noctuque peragantur; atque uniformitas in Sacris Ritibus exercendis ad præscriptum Cœremonialis Romani, Ordinisque nostri servetur. Quod ut obtineatur facilius, in unoquoque Conventu Religiosum aliquem in iis bene versatum constituent, cui Clericos, ac Sacerdotes minus expertos ea in re instruendi statis cujusque diei horis onus incumbat. Inter hæc autem potissimum studeant, ut incruentum Missæ Sacrificium cum omni timore, tremore ac reverentia ab omnibus celebretur. Qua in re quorundam Sacerdotum damnabilem irreverentiam æquo animo ferre, omnino non possumus, qui adeo oscitanter, indevote, ac festinanter Sacrosancta illa mysteria pertractant, exteriores actus cum sacrorum verborum recitatione adeo simultanee, ac inconcinne componunt, immo vero confundunt, id utrumque tanta præcipitantia perficiunt, tam brevi denique temporis intervallo rem rotam persolvunt, ut admirationem, & scandalum piis adstantibus procreent. Jure proin, ac merito, dum id generis Sacerdotem Christum Dominum immolantem spectamus, iis Tertulliani verbis licet pervestigare: *Sacrificat, an insultat?* Volumus itaque, ut quot quot in ea re sunt culpabiles, ac serio moniti constantis emendationis argumenta non exhibent, pœnæ suspensionis perpetuæ, nec non inhabilitatis ad omnia Religionis officia, aliisque cum suspensione connexis ad aliorum exemplum irremissibiliter subjiciantur. Quis enim ferat, illud ipsum sacrificium, quod ad excellentius obsequium Deo præstandum est institutum, in ipsiusmet Divini Numinis offensam atque contemptum ab hujusmodi Sacerdotibus impie converti? Caveant igitur Superiores, ne hoc in negotio sint desides, ne quicquam dissimulent, ne indulgeant. Justus quippe Judex omnium irreverentiarum, atque defectuum, quos cum deberent, ac possent, non præpedierint, severissimam rationem ab ipsis exquiret. Sacerdotes autem omnes sint memores subitanæ mortis ac improvise, qua Sacerdotes ejusmodi ob Missæ Sacrificium adeo indevote ac præcipitanter peractum justo Dei judicio sæpissime percelluntur.

III. Ad hæc ut in Choro omnes & singuli, iis tantum exceptis, qui vel ratione studiorum, vel ob veram, minimeque simulatam infirmitatem, aliave de causa per Constitutiones Ordinis approbata, sunt exempti, diurnis nocturnisque horis in-

terfint, ibique cum gravitate, & decore, cum compositione, & modestia, debitas interjicientes pausas, Divinas laudes persolvant; iidem Superiores pervigilem curam gerant. Nec minori plane sollicitudine adlaborare illos oportet, ut quotquot legitime non sunt impediti, Orationi mentali, sublata quavis dispensandi facultate, temporibus per Statuta respective præscriptis, adsistant: nec nisi urgente causa gravissima illius exercitium aut prætermittere prorsus, aut dimidiare unquam præsumant.

IV. Quo vero spiritus devotionis magis magisque in Religiosorum cordibus accendatur, præcipimus, ut quolibet anno spiritualia octo, vel decem dierum exercitia, non sine notabili animarum fructu in nostra Religione usitata, nec nisi magno cum detrimento in quibusdam Provinciis exsoleta, ubique & ab omnibus, etiam à Provinciæ Patribus peragantur; designato in id rei a Guardianis Directore pio æquo ac docto, quem iidem præhabita Ministri Provincialis licentia aliunde advocabunt, ubi neminem satis aptum in propriis respective Conventibus reperiri contingat. Præfati vero Provinciales Ministri quotannis, dum facultatem celebrandi Capitulum, aut Congregationes exoptulabunt, de servata hujusmodi lege per authenticum testimonium, sine quo prædicta facultas minime concedetur, Nos cerciores efficere non prætermittant.

V. Ad ulteriora gradum facientes, Evangelicæ potissimum Paupertatis, quæ Ordinis nostri prærogativa est singularis, ac firmissimum fundamentum, plenam atque integram observantiam injungimus. Hanc siquidem Patriarcha noster Sanctissimus tamquam sponsam charissimam prædilexit, nobisque veluti portionem nostram plurimum commendatam reliquit. Quocirca ut exactius à nobis religiosiusque custodiretur, eandem pluribus communivit præceptis; ac non uno in loco mandavit, ut *Fratres nec per se, nec per interpositam personam pecuniam recipiat; ut nihil sibi prorsus approprient, nec domum, nec locum, nec aliquam rem: ut non nisi duas tunicas habeant: ut nullo modo calceamentis utantur: ut induantur vilibus vestimentis: ut nisi in manifesta necessitate non equitent &c.* Quæ plane præcepta sicuti ab omnibus inviolabiliter ac religiose sunt custodienda: ita Superiores omnes tam Locales, quam Provinciales debent eadem summo studio, ac zelo facta tecta servare, eorumque prævaricatores corripere, ac debitis etiam pœnis mulctare.

VI. Si quis itaque Fratrum (quod Deus procul avertat) propriæ immemor Professionis pecuniam vel per se, vel per interpositam personam recipere, tenere, aut contrectare unquam præsumeret, omnino jubemus, ut Ministri Provinciales, omni postposita miseratione paterna, Judicis auctoritate utentes adversus ipsum Processum instituant, pœnasque à nostris legibus constitutas absque ulla prorsus remissione eidem infligant. Cumque S. P. N. Franciscus expresse moneat, ut *omnes Fratres*

teneant eum pro falso Fratrem, & Fure; & Latrone, & oculos habente, nisi vere pœnituerit; si quos idcirco Religiosos hujusce criminis reos, aut proprietarios infeliciter ex hac vita decessisse constiterit, ne eorum quidem cadaveribus parcendum esse existimamus; quinimmo ad Legum nostrarum præscriptum, tum quibusvis suffragiis, tum sepultura Ecclesiastica, ut cæteri omnes salubriter absterreantur, omnino privandos esse decernimus.

VII. Ne vero subditis ulla prævaricandi præbeatur occasio, Superiores omnino curent, eisdem, quæ ad vestitum, ad victum, atque ad propria munia rite obeunda necessaria sunt, ministrare. Sint autem omnes, cujuscunque gradus, aut conditionis existant, tam quoad quantitatem, quam quoad qualitatem victu communi contenti, nullaque ratione ulla vel minima singularitas permittatur: juxta ac Apostolicæ, & Religionis Constitutiones præscribunt, quarum integram observantiam hac in parte majori qua possumus auctoritate, & efficacia Superioribus inculcamus, eorumque conscientiam, qualibet dispensandi facultate sublata, oneratam relinquimus. Quibus etiam solícite commendamus, ut quæ ad honestam suorum subditorum sustentationem pertinent, paterna charitate satagant providere, ne vetitis illicitisque recursibus ullus aditus pateat.

VIII. Communitates quoque tam pro majoribus vestimentis, quam pro minoribus pannis, aliisque necessitatibus Religiosorum sublevandis requisitæ, ubi nondum existunt, illico erigi, ubi vero jam extant, optime conservari ac manuteneri præcipimus: adeo de omnibus necessariis, ac Seraphico Statui convenientibus, ubique locorum Subditis à Superioribus provideatur. Subditi autem omnia quæcunque habent vestimenta lanea, sive linea ad prædictas Communitates, nulla re prorsus sibi retenta, sub pœna proprietatis teneantur deferre. Quæ num rite observentur, Provinciales Ministri, ac Visitatores a Nobis deputati in suis respectivè Conventuum Visitationibus diligenter inquirent, ac quaslibet Subditorum proprietates eliminantes, in Superiores etiam Locales animadvertant, pœna quoque Suspensionis officii, si opus fuerit, illos punientes, qui aut præfatas Communitates non instituerint, aut de rebus ad Fratrum usum necessariis eas non satis instruxerint.

IX. Secluso veræ necessitatis casu, Ministrorum Provincialium judicio probandæ, nemini liceat nisi pallium, duasque tunicas adhibere, quas ejusdem prorsus coloris ac qualitatis esse mandamus: adeo ut omnes ac singuli in unaquaque respectivè Provincia eodem plane modo, eodemque panno vestiantur. Sudariola linea, & cujuscunque generis calceamenta, præterquam justa necessitate impellente, à Superioribus æstimanda, omnibus vetita esse monemus, atque decernimus. Neque minus Nobis est cordi præceptum illud in Regula expressum, quod *Fratres non debeant equitare, nisi manifesta necessitate, vel infirmitate cogantur.* Quare sicut Nos ipsi, quum aut Visitationis insti-

instituentæ ratione , aut alia quavis ex causa iter aggredi oportebit , nec currus , nec rhedas , nec equos , nisi infirmitas aut necessitas urgeat , ullatenus admittemus ; ita ne alii quicumque iisdem utantur , sed pedestres ac humiles semper incedant , expresse mandamus. Id quod vel maxime Visitatoribus à Nobis designandis indicimus , quos idcirco ex Provinciis proximioribus , ut plurimum desumemus , nec non Verbi Dei Concionatoribus : quos si aliter se gessisse constiterit (certo autem certius constabit) concionandi facultate omnino privandos esse statuimus. Gravioribus vero pœnis eorum impudentia à Ministris Provincialibus , ac Visitatoribus est coercenda , qui aut curiositatis explendæ , aut solius recreationis captandæ gratia aliquo ex prædictis modis in Regula vetitis circumire , ac vagari non erubescunt.

- X. Quoniam vero ex optima Juvenum receptione , atque ex re-
cta eorundem educatione Ordinis nostri decor ac firmitas plurimum pendet , ea omnia adamusim servari juvemus , quæ in hoc tam gravi negotio à Summis Pontificibus , ab Ordinis Constitutionibus , atque à Prædecessoribus nostris salubriter ac sapienter fuere præscripta. Quis inhærentes Provinciales Ministri , alique Definitorii Patres Spiritum vocationis , naturæ dotes , ingenique indolem ac perspicaciam in recipiendis Juvenibus quam diligenter explorent atque perpendant : rejectisque ignotis , segnibus , vilibus , indevotis , nulloque cœlesti ductu ad hanc vitam vocatis , non nisi illos recipiant , quos bene moratos , talique corporis valetudine , ac ingenii acie donatos inveniant , ut tam in pietate , quam in literis proficiendi spem bonam præferant. Nec vano uspiam multiplicandi gentem ambitu ludificari se sinant ; intelligantque Divinam maledictionem se esse incurfuros , si ipsorum culpa ac vitio contingat , ut Sancta nostra Religio discolors & inquietos , ignorantes & otiosos , qui ei futuri sint oneri , probro atque dedecori , suo in sinu alere , & sustinere cogatur. *Utinam* , ajebat Seraphicus Pater , *in mea Religione essent tam rari Fratres , ut qui videret unum , tanquam de novo spectaculo miraretur !*
- XI. Receptis porro cum delectu Juvenibus , atque ad habitum Religionis admissis , feligantur in Magistros viri probi , exemplares , docti , atque prudentes , qui viam perfectionis eisdem ostendant , in Oratione mentali sedulo exercent , ac per sensuum , & carnis mortificationes spiritum humilitatis , puritatisque cordis acquirendæ ac conservandæ rationem edoceant. In detegenda potissimum illorum indole , ac internis animi adfectionibus expiscandis solerter invigilent : quumque aliquos ad malum & vitia nimium pronos invenerint , quin ullum feriæ emendationis argumentum exhibeant , ut proin-
juste sit metuendum , graves atque molestos Religioni esse futuros , coram tota Communitate Fratrum illorum pravas inclinationes ac defectus exponant , ut quisque suffragandi tempore adventante conscientia suæ , ac Provinciæ bono possit consulere.

XII. Expleto autem Novitiatus anno, qui Professionem emittunt in Recollectionis, sive Professorii Conventibus collocentur, ibique sub Disciplina Magistri, iisdem præditi qualitatibus, queis Novitiorum Magistros esse oportet instructos, in doctrina Spiritus diligentissime instituuntur, ut & veterem hominem exoliare, & novum induere, & initum cum Deo pactum, omniaque Regulæ nostræ præcepta ad apicem observare perdiscant. Quis namque non videat, novellas has plantulas uberes perfectionis ac Sanctitatis fructus subinde esse daturas, si fuerint bene ac diligenter excultæ; Sin vero male, inutiles semper sterilesque manfuras? Quis non intelligat, futurum hinc esse, ut Regularis Observantia aut stabiliatur ab illis, aut magis magisque per eodem laxetur, quum ipsimet curam ac regimen aliorum suscipiant? Quam enim viam ipsi didicerint, hanc & cæteris demonstrabunt. Ex quibus nemo non percipit quam assidua ea in re opus sit Superioribus, & Magistris sollicitudine, dexteritate, ac vigilantia.

XIII. Cæterum quum præter Sanctitatem, quæ Seraphici Ordinis præcipuum est fundamentum, scientia quoque tum ad eximium ejusdemmet decorem, tum etiam ad vocationis nostræ munus implendum non utilis modo, sed & necessaria jure optimo censeatur, idcirco ea omnia inculcamus, quæ a Rmo. Patre Nostro Ministro Generali circa Literarum studia promovenda aut conservanda provide sunt constituta: seu ubi Grammatices, & Rethorices Scholas erigi præcipit, seu ubi methodum Philosophiæ, ac Theologiæ tradendæ præscribit, ut scilicet caveant utriusque Facultatis Lectores, ne inanibus speculationibus, nulliusque frugis quæstiunculis cum grandi jactura temporis pretiosissimi indulgeant, sed magis ea seligant pertractanda, quæ ad veram solidamque eruditionem ac scientiam perducunt. Ad Philosophiam quod attinet, rem paucis perstringimus; satis nos fecisse rati, si Clar. Patris Fortunati à Brixia celeberrimum Opus nostris Lectoribus proponamus: ita tamen ut ad uberiores suorum Auditorum profectum aliorum quoque Philosophorum magis illustrium, quorum Opera hac nostra ætate satis sunt pervulgata, doctrinas addere non prætermittant.

XIV. Fusiori aliquantisper calamo ea explanaturi, quæ ad Theologicas Disciplinas utiliter pertractandas observari cupimus, illud principio Lectoribus inculcandum ducimus, ut antequam animum ad Theologicos Tractatus enucleandos adjiciant, ac manum apponant, ea in antecessum ob oculos habeant, suisque Discipulis diserte studeant explicare, quæ *de locis Theologicis* Melchior Canus, *de locis Catholicis* Fr. Franciscus Horantius, tum Fr. Ludovicus Carvajal. *de restituta Theologia atque à Sophistica et barbarie pro virili repurgata*, deque *Studiis Monasticis* Joannes Mabillonius scitissime tradidere. Quibus peractis ipsiusmet Theologiæ sinus tum demum pervadant, ad quam felicius faciliusque explanandam novum actu elaboratur Opus, atque uti speramus, brevi lucem adspiciet, quod Tractatus omnes in Elencho jam dudum edito, singulasque in Provincias transmissio,

designatos clare atque methodice comprehendet. Interea vero temporis sedulam Lectores nostri operam navent Divinis Literis, Conciliis, Summorum Pontificum Decretis, Sanctis Ecclesiae Patribus, ac primoribus de Schola Theologis, iis potissimum Sanctitate vitae præclaris, quos inter cum primis laudamus Alexandrum Alensem, ac præcipue Sanctum nostrum Bonaventuram, cujus Operum assiduam lectionem, ceu teste Gerfone, illuminantium intellectum, & inflammantium affectum, impense commendamus; tum Ven. Joannem Dunfium Scotum de re Theologica optime meritum diligenti studio versandum etiam atque etiam proponimus. Neque exiguum referent fructum iidemmet Lectores, si Fr. Gasparum Sasgerum præ manibus habeant, prælaudati S. Bonaventuræ doctrinæ oppido addictum, in Divinis Literis egregiè eruditum, ac si quis alius, Lutheri Oppugnatorem doctissimum, nec non Fr. Riccardi de Media Villa, Fr. Alphonfi de Castro, Cardinalis Fr. Clementis Dolera Moniliani, Fr. Francisci Fevardentii *Theomachiam*, deque *Recta in Deum Fide* Fr. Michaelis de Medina Opera, & Tractatus diligenter evolvant.

XV. Ast ubi agitur de Divina Intelligentia, atque Præscientia, de Peccato Originali, de Libero Arbitrio, de Justificatione, de Prædestinatione, de Gratia, atque id generis aliis, quæ inter se nexum habent, equidem cupimus, ut præter S. Bonaventuram, & Scotum, Cardinalis de Laurea Opusculis, Collationibus Fr. Francisci Macedo, & Fr. Andreae Vega Commentariis sedulo utantur: præ omnibus tamen eum vel maxime Doctorem illis præfigimus, cujus Doctrinam Ecclesia ipsamet consecravit, dum ad ejusmodi controversias identidem excitatas finaliter dirimendas illam consulere ac adoptare consuevit, Magnum dicimus Augustinum, quem ejusdem Ecclesiae Splendidissimum Lumen idcirco omnes adpellant; ac jure quam optimo S. Hormisdas Papa Possessorem admonuit: *De Arbitrio Libero, et Gratia Dei, quid Romana, hoc est Catholica sequatur, et servet Ecclesia in variis Libris B. Augustini abunde posse cognosci.* Hunc itaque ut omnes nostri, veluti Ducem tutissimum in memoratis Quæstionibus inoffenso pede sequantur, ejusque reverendam, & in omni Ecclesia Catholica receptissimam Auctoritatem fidelissime amplectantur, & in deliciis habeant, quin vel latum unguem ab illa unquam recedant, indicere operæ pretium esse arbitramur.

XVI. Cæterum eosdem sedulo admonemus, ut Lectiones omnes atque Disputationes diebus præscriptis diligenter perficiant, suosque Discipulos tam in privatis, quam in publicis Concertationibus in dialectica argumentatione, ad eorum capacitatem probandam, ingenique acumen patefaciendum aptissima, perquam solerter exercent. Quibus etiam præscribimus, ut in Tractatibus ac Quæstionibus dictandis explicandisque methodum in præfato Elencho statutam quoad omnia, & singula in eodem contenta inviolabiliter fervent; districtè inhibentes tam ipsis, quam Philosophiæ Lectoribus quibuscunque, ne alias, quam quæ ibidem præfiguntur, vacationes à studiis sibi autument arrogare sub

sub pœna suspensionis, ac privationis etiam Officii, certo certius transgressoribus infligenda.

XVII. Lectoribus denique Theologiæ Moralis statutum illud in postremo nostro Generali Capitulo Mantuæ celebrato sessione XV. emanatum, atque à Rmo. Patre nostro Ministro Generali jam promulgatum commemoramus, quo ad similibus Decretorum normam plerisque aliis in Capitulis Generalibus editorum iungitur, ut ad ea scandala à nostro Ordine removenda, *quæ ex nimia opinandi licentia in doctrinis præcipuè ad mores pertinentibus oriri et suscitari possent, Sac. Theologiæ Lectores, aliique omnes DOCTRINAS TUTIORES ET PROBABILIORES SEMPER DOCEANT, ET AMPECTANTUR.* Cujus quidem saluberrimi ac pernecessarii Decreti exactissimam observantiam, sicuti prælaudatus Rmus. Pater Minister Generalis in virtute Sanctæ Obedientiæ, nec non sub pœna privationis Officii tam Lectoribus, quam Confessariis imperavit: Nos itidem ejus in hærentes vestigiis sub eodem gravissimo Sanctæ Obedientiæ Præcepto, eademque sub pœna, nec non sub interminatione Divini Judicii adversus illos, qui minus tutas, minusque probabiles opiniones scienter ac voluntarie docere, aut amplexari, vel tueri præsumerent; idipsum serio districteque præcipimus. Atque ut Nobis legitime constare queat, in hacce nostra Cismon-tana Familia omnes omnino ea, qua par est, animi promptitudine huic nostro, & Rmi. Patris Ministri Generalis præcepto sane gravissimo paruisse, volumus quoque ac expresse mandamus, ut Provinciales Ministri fidem authenticam tam à se, quam à cæteris Definitorii Patribus, nec non ab ipsismet Lectoribus, aliisque Patribus ac Fratibus Clericis ejus respective Conventus, in quo Lectores morantur, propria manu subscriptam ac juramento firmatam ad Nos quotannis transmittant, qua, nos edoceant ea omnia servata esse, quæ tum de tradenda in rebus Morum tutiori ac probabiliore opinione, tum de tuenda in jam relatis quæstionibus S. Augustini Doctrina hoc in articulo à Nobis sunt constituta. Quocirca & Theses omnes à dictis Lectoribus in posterum propugnandas Nobis communicari, ac exhiberi decernimus, ut ex iis quoque de præstita ab ipsis in re adeo gravi religiosa obedientia luculentius argumentum habere possimus. Quæ omnia nisi ad unguem perfecerint Provinciales Ministri, sciant, se licentiam celebrandi Capitula & Congregationes nusquam à Nobis esse consecuturos. Sint igitur dociles Lectores nostri, ut saniora semper, sanctioraque amplectantur, nec eant quo itur, sed quo est eundum; meminerintque viam latam, quæ multorum est, ad perditionem, arctam vero, quæ est paucorum, ad salutem adducere. Laxioris proinde, ac indulgentioris Doctrinæ auctoribus quam longissime relegatis, ea consulant opera, in quibus magis tuta & certa Morum traduntur principia: qualia sunt, ut ex Nostris unum alterumve memoremus, summæ Alensis, Astensis, atque Angelica, nec non F. Henno Tractatus Morales: contenturque imitari & Fr. Antonium Cordubam, qui Probabilissimum vel in ipsis suis incunabulis præfocare, ac

extinguere fategit, & Fr. Syrum Placentinum, qui ipsum jam adultum penitus exterminare curavit. Quicumque enim Probabilissimum, quem omnium laxitatum fontem, ac Propositionum ab Ecclesia hæcenus prosriptarum foecundissimam scaturiginem esse, omnes æqui rerum æstimatores proclamant, toto nisu è nostris Scholis exterminare curaverint, salutaris Obedientiæ meritum quam lubentissime iisdem Nos impartimur.

XVIII. Jam vero animo recolentes, quam arduum sit negotium, maximique momenti, ac ipsis quoque Angelicis humeris formidandum Sacramenti Pœnitentiæ pro sæcularibus utriusque sexus administratio, Superioribus Provinciæ committimus, ut idoneis non nisi Sacerdotibus probe doctis, prudentibus, bene moratis & exemplaribus committatur. A quo sane munere eos omnino arcendos esse jubemus, quos vel ex certa scientia, vel gravibus saltem indiciis sufficienter constiterit, prava aliqua consuetudine mulierum, suspectove consortio fuisse aliquando implicatos. Decet autem vel maxime, ut in nostris Ecclesiis ad excipiendas mulierum Confessiones graviores tantum Patres constituentur. Quod ut ubique executioni mandetur, Nos justis de causis, ac matura deliberatione præcipimus; graviter prohibentes, ne posthac, ut alicubi fieri consuevisse comperimus, Sacerdotes juniores ad id deputentur. Postremo ad Confessariorum Examinatores sermonem nostrum convertimus, eisque injungentes, ut in proprio munere obeundo inter alia examinandos interrogent circa Canones pœnitentiales antiquos, ac eorum usum, & spiritum, circa propositiones variis temporibus ab Ecclesia prosriptas, earumque sensum, ac circa opinionum delectum: quosque aut illos ignorare, aut in istis esse parum edoctos, aut Probabilissimo adhærentes invenerint, omnino repellant; eosdem serio animadvertimus, ac per Jesu Christi viscera obtestamur, ne hoc in negotio faciliores, ac plus æquo indulgentiores se præbeant, neve ullum admittant, nisi propriæ habilitatis, sufficientis doctrinæ, ac maturæ prudentiæ satis perspicua minimeque dubia argumenta præbuerit. Præterquamquod enim ex mala Sacramenti Pœnitentiæ administratione æternam animarum, quæ pretioso Jesu Christi sanguine sunt redemptæ, ruinam consequi oportet; illud accedit, ipsismet Examinatoribus coram Domino ea omnia mala esse infallibiliter imputanda, quæ Confessarii minus idonei, ab se se nimia facilitate approbati, in aliorum Confessionibus excipiendis admiserint. Nos interea, habito prius verbo cum sæpe laudato Rmo. Patre nostro Generali Ministro, Dispensationes & facultates omnes & singulas aut administrandi sine prævio examine, vel absque requisita ætate Pœnitentiæ Sacramenti, aut à Reservatis Casibus absolvendi, iis tantum exceptis, quæ ab Illo, aut à Nobis fuerunt obtentæ, antehac à quoquam seu verbo, seu scripto concessas præsentium vigore annullamus, ac revocamus, easque statim ac hæc nostræ Litteræ fuerint publicatæ, eo ipso nullas penitus esse, cassas, atque irritas declaramus. Volentes, ut nostra hæc declaratio, seu revocatio eundem prorsus sortiatur effectum, ac si cuilibet personaliter, & per expressam individuanque mentionem intimata fuisset.

XIX. Plurimum quoque interest, ut ad Apostolicum Evangelicæ Prædicationis Ministerium obeundum ii tantummodo assumantur, qui solida pietate, doctrina, ac morum honestate præditi cum Religionis nostræ decore, animarumque fructu illud valeant exercere. Quamobrem memorati Generalis Capituli Mantuani Patres sicuti Sess. XIII. statuerunt, ut *ad legendam Sacram Theologiam in Provinciis præsertim Reformatorum nullo modo in posterum Lectores per privatum examen deputentur, sed previa duntaxat oppositione, seu ut vocant, concursu coram Definitorio habendo*; ita & de instituendis Prædicatoribus eadem in Sessione verba facientes, salubriter decrevere: *Ne deinceps Prædicatores instituantur, et ad Dei Verbum prædicandum non nisi illi admittantur, de quorum habilitate tam in moribus, quam in doctrina constiterit per publicum examen coram pleno Definitorio Provinciæ faciendum, vel in Congregationibus, vel in Capitulis Provincialibus, vel alia quacunque de causa collegialiter congregato.* Quod utrumque Decretum ubique servari volumus ac mandamus. Patres vero Definitorii ex debito Pastoralis Officii nostri obtestari, & commonefacere non prætermittimus, ne ad Lecturam, aut ad sanctæ Prædicationis Officium ullos admittant, nisi quos ad alterutrum digne ac laudabiliter adimplendum vere idoneos esse cognoverint: Deo aliàs gravissimam reddituri rationem malorum omnium, quæ consequentur, si indignos susceperint, probaverintque, non sine ingenti Religionis nostræ dedecore, nec sine magno ac plane ineffabili Religiosorum detrimento.

XX. Non minori insuper sollicitudine Nobis est satagendum, ut Sacræ Missiones in Infidelium, Schismaticorum, Hæreticorumve Regionibus à Nostratibus exercendæ ad majorem Dei Gloriam, animarum salutem, dilatationem Fidei, augmentum Ecclesiæ, totiusque Religionis nostræ Catholicæ decus sufficienti optimorum Operariorum numero adsignato magis, magisque constabulantur, & crescant. Quapropter Religiosos omnes, qui Deo inspirante ad tantum opus se vocatos intelligunt, veluti dato signo invitamus ac in Domino hortamur, ut pium hoc desiderium Nobis candide exponant, Literas Obedientiales vel ad Cœnobium Romanum S. Bartholomæi in Tyberis Insula si sint Observantes, vel ad S. Petrum in Monte Aureo si Reformati, certissime relaturi mox ac per fides juratas à totius Definitorii Patribus, atque à propriis respectivè Lectoribus, Guardianis, & Discretis Conventuum, in quibus degunt, subscriptas de Concurrentium idonea ætate, de optima corporis constitutione ac valetudine, de sufficienti doctrina, de morum denique probitate juxta Apostolicas Sanctiones, ac Sacræ *de Propaganda Fide* Congregationis Decreta Nobis constiterit. Ne autem Superiores quicumque Nobis subjecti particularem propriæ Provinciæ aut Conventus utilitatem communi sacrarum Missionum bono longe majori anteferentes, quempiam suorum subditorum à tam sancto proposito avocare, aut sub quovis emendicato prætextu requisitas attestations denegare præsumant: Nos præsentium tenore Superioribus antedictis, aliisque omnibus, ad quos pertinet, in virtute Sanctæ Obedientiæ præcipimus, ut ab hujusmodi attentatis prorsus abstineant. Quod si secus fecerint, ac dignos

idoneosque Juvenes audeant quomodolibet avertere, vel impedire, promeritis haud dubio poenis eos Nos subiciemus, non secus, ac illos, qui discolis, ac indignis indebita testimonialia concesserint. Quæ omnia, ne frustra eadem repetamus, relate ad illos etiam, qui ad Sacra Palestinæ Loca ire contendunt, pariformiter intelligenda esse statuimus, ac declaramus.

XXI. Caveant præterea Fratres, ne ad Sæculares quoscunque, aliasque extra Ordinem Personas, ut earum ineant Gratiam, ac favorem & patrocinium implorent seu pro officiis, dignitatibus, vel cujuscunque generis gradibus in Religione obtinendis, seu pro remissione poenæ ipsorum criminibus debitæ consequenda, ullo modo recurrant. Qua in re ut Constitutionem fel. rec. Benedicti XIV. quæ incipit: *Sacrosancti Apostolatus Officium* (in qua etiam præcipitur, ut qui causantur gravamina, non ad Nos immediate, neque ad Romanæ Curiaë Tribunalia, sed juris ordine servato, primo loco *ad Guardianos*, tum *ad Provinciales*, subinde *ad Nos*, postmodum *ad Generalem Ministrum*, ac demum *ad Tribunalia Superiora*, quæ sunt extra Ordinem gradatim recurrant) præ oculis semper habeant, ac religiose observent, pro viribus inculcamus. Quod ut consequamur facilius, injungimus, ut eadem Constitutio bis in anno in singulis Conventibus perlegatur. Quisquis autem adversus illam deliquerit, certo sciat, nedum id, quod adeo illicitis mediis extorquere conatur, se nusquam esse consecuturum, verum etiam gravissime juxta ejusdem Constitutionis præscriptum esse à Nobis puniendum.

XXII. Idipsum quoque à Provinciarum Visitatoribus, quos Nos deputabimus, in Capitulis celebrandis servatum iri jubemus. Ad exteriorum favores ne omino respiciant: Mediatoribus ne obsecundent: Nullius patrocinium morentur. Nitantur immo viribus, nervisque omnibus ejuscemodi ambitioforum ac Pretendentium temerariis ausibus obsistere, efficiantque, ut in promotionibus ad Provinciaë gradus faciendis, nulla prorsus ipsorum habeatur ratio, sed tamquam indigni, & memoratæ Constitutionis transgressores palam aperteque rejecti, ab omnibus honoribus ac Dignitatibus penitus excludantur. Ut autem præfati Visitatores majori cum Provinciarum emolumento, ac Religionis decore munus sibi concreditum impleant, iisdem injungimus, ut si qui sint in Provinciis sibi commissis abusus, & diligenter perquirant, & detegere studeant, & iis obviam ire, neve magis excrescant, opportune mederi contendant. Volumus insuper ac diserte mandamus, ut Visitatione peracta, priusquam Capitulum celebretur inobservantias ac relaxationes omnes, quas deprehenderit, tam communes, quam particulares fideliter & exacte Nobis communicent, ac palam faciant, ut remedia morbis accommodata aptare possimus, ac ea omnia præstare, quæ ad Monasticam Disciplinam, Regularemque Observantiam in Provinciis instaurandam magis proficua, & opportuna Nobis in Domino videbuntur. Potissimum vero iisdemmet committimus, ut à recipiendis quibuscunque muneribus, iis præsertim, quæ ad obtinendos favores, gradus, aut Dignitates, vel sub alio quovis titulo aut colore à Religiosis pri-

vatis, etiam sponte, sibi offerri contigerit, prorsus abstineant. Quod si quempiam ex Visitatoribus hifce Nostris Ordinationibus non paruisse, aut fovisse partes, aut inter Fratres excitasse discordias, aut malo exemplo cæteros offendisse, Nobis constiterit, is Justitiæ Nostræ rigorem, ac severitatem nulla plane ratione poterit effugere aut declinare.

XXIII. Monemus denique omnes, immo etiam mandamus, ut nullas obsequii tantum aut observantiæ causa literas ad Nos mittant, caveantque à longioribus atque superfluis, ne Nos gravioribus rebus intentos inutilium Epistolarum multitudine magis fatigent, ac molestissime prægravent.

XXIV. In iis autem quas necessario perscribi oportebit, Nomem, Patria, sive Cognomen, atque Conventus, in quo Scribens moratur, cum ejus Ecclesiæ Titulo, clare, distincte, ac sine ullis abbreviationibus exprimatur. Ac PP. quidem Observantes ad nostrum Conventum S. Mariæ de Aracæli, Reformati vero ad S. Franciscum trans-Tyberim easdem dirigant.

XXV. Hæc sunt porro, Fratres mei in Domino dilectissimi, quæ ut & Conscientiæ nostræ, & omnium Vestrum bono confuleremus, Vobis suggerere, atque præcipere necessarium duximus. Atque ut eadem alta mente retineatis, & executioni rite mandetis, injungimus omnibus & singulis Provinciarum, & Custodiarum nostrarum Prælati, ut has nostras præsentis quantocius in omnibus & singulis Administrationis suæ Conventibus, & Residentiis coram tota Communitate in Refectorio Capitulariter congregata faciant publicari. Guardianis vero aliisque Superioribus Localibus, ut eas in Libro Conventus ad literam transcribant, & quolibet semestri seu bis in anno in publica mensa legere non omittant sub pœna suspensionis officii ipso facto incurrenda.

XXVI. Interim autem oramus Vos & obsecramus, ut pro longæva & prospera incolumitate SSmi. D. N. CLEMENTIS XIII. Pontificis vere Maximi, & Em. ^{mi} Cardinalis universi Ordinis Nostræ Protectoris, pro exaltatione S. Romanæ Ecclesiæ, pro Christianorum Principum pace, & concordia, pro Rmo. Patre nostro Ministro Generali, ac demum pro Nobis, qui Seraphicam Vobis Benedictionem ex toto corde impertimur, ad Deum totius consolationis Fontem, Misericordiarum Patrem, omniumque bonorum largitorem optimum, vestras preces jugiter effundatis. Valete.

Dat. Romæ ex hoc nostro Aracælitano Convento die Martii 1763.

De Mandato Rmi. in Christo Patris,